

Седи той на стола и сънъ го не хваща. Мисли, мисли, па си дума: „Никакъвъ отговоръ не мога да дамъ на царя и за мене нѣма друго спасение, освѣнъ да побѣгна прѣзъ този прозорецъ. Но това ще сторя, когато попѣятъ трети пѣтъ пѣтлитѣ, когато всичко е заспало въ палата“.

* * *

Прѣстенътъ били откраднали трима царски слуги. Тѣ били въ близката стая и си думали: „Какво ли ще правимъ, ако познавачътъ открие, че прѣстенътъ е у насъ“!

— Смъртъ чрѣзъ бѣсилка, казалъ единиятъ.

— Тогава не бива ли да му дадемъ прѣстена и да го помолимъ да не ни издава на царя? добавилъ вториятъ.

— Нека почакаме малко, ако ни познае, тогава да му се помолимъ за милость, казалъ третиятъ и отишелъ да подслушва на вратата.

Въ това врѣме пѣрви пѣтли попѣли, а брѣмбърътъ изпѣшкалъ жалко: „Ехъ, Господи, единътъ мина, оставатъ още двама“.

Врѣща се слугата бѣрже при другаритѣ си и вика: „Отидохъ, другари! мене позна и каза, че още двама оставатъ“.

— Почакайте и азъ да подслушамъ, казалъ другиятъ и отишелъ до вратата. Въ това врѣме попѣли втори пѣтли. Брѣмбарътъ пакъ изпѣшкалъ и казалъ: „Ехъ, Господи, и вториятъ мина, остава още единъ“.

На вториятъ слуга настрѣхнали космитѣ отъ страхъ. Врѣща се веднага при другаритѣ си и дума: „Ехъ, братя, отиде и моятъ животъ! И мене позна. Какво ли ще правимъ сега!“